

Tớ đi tìm hạnh phúc - CHUYỆN TÌNH CUỐI CỦA TỚ

Nhà văn quân đội- Đại Tá- Nguyễn Khải, trước khi qua đời đã tuyên bố...”Miền Bắc đã cho tôi Độc Lập, miền Nam đã cho tôi Tự do...”Còn tớ, vẫn còn sống nhăn răng đây, tuyên bố:”Miền Nam đã cho tớ cả Độc Lập, cả Tự Do và cả Hạnh phúc nữa”.Độc lập về tư duy, Tự do về viết lách và...không viết lách, .Còn Hạnh Phúc thì ...”độc lập và tự do tìm kiếm hạnh phúc cho mình...Tuy nhiên để có được ba điều thiêng liêng đó, tớ đã phải vứt bỏ biết bao điều mà trước kia, có cho...keo cũng chẳng dám nghĩ, dám làm..Qua một loạt entries trước, các friends đã biết sơ qua những gì là tự do, là độc lập trong suy nghĩ của tớ.Hôm nay tớ kể về niềm hạnh phúc to lớn mà tớ đã có hơn 20 năm qua....

CÔ GIÁO DẠY VĂN BÁN BÚN BÒ...CHẠY...Tớ nhớ mãi cái buổi sáng se lạnh cuối năm đó...Nhu lệ thường, tớ xuống nhà chạy tập thể dục rồi kiếm cái gì đó ăn sáng...Ngạc nhiên trước cái cảnh chợ chồm hổm bên cạnh building tớ ở hôm nay sao vắng hoe?...Liếc qua những gì còn lại trên cái vỉa hè chống vắng đó, tớ đoán ra :lại có một cuộc bố ráp mới ngay từ lúc chợ chưa họp rồi:Những chiếc thùng bẹp, những đôi quang gánh chông chợ, những chiếc ghế gãy, và la liệt là bún, là bánh, là nước lèo còn đỏ màu hoa hiên đọng trên cỏ xanh.. Một số người chạy thoát đang trở lại nhặt nhanh đôi dĩa, cái bát, củ hành....Có người khóc thành tiếng...Có người làm lủi lủm bảm chửi thề...Bỗng từ phía trong hàng rào của một ngôi biệt thự sát nách building tớ ở , có tiếng khóc kèm theo tiếng gọi :”Má ơi!má đâu rồi?”thật thương tâm....Tớ không sao chịu nổi, vội tiến đến gần

nơi có tiếng khóc...Đó là một em bé gái chừng 3, 4 tuổi , được một cô chủ trong ngôi nhà của một cán bộ Sở Thể Dục Thể Thao dắt chạy trốn tạm vô trong nhà, trong khi má của em chạy nơi nào không rõ....Nhưng đã đến giờ cô chủ tốt bụng phải đi làm..và rất nhanh nhẩu cô nói :”Thôi!cô phải đi làm đây, cháu cứ đứng đây với Bác này!Mẹ cháu thế nào cũng sắp về đây!”Rồi cô nhảy lên xe, đạp máy, phóng đi, để lại cho tôi một gánh... không nặng nhưng không biết nên sử dụng thế nào? Muốn đưa cháu lên nhà để tắm rửa, thay quần áo đầy bùn đất, nước lèo cho cháu nhưng lại sợ mẹ cháu về thì hai mẹ con lạc nhau....Cuối cùng, tớ đành giắt cháu sang bên kia đường, ngồi xếp xuống vỉa hè cố gắng an ủi cháu, hỏi han vài điều thì chỉ có một điệp khúc “Má ơi! má đâu rồi!”...được cháu nhắc đi nhắc lại cả nửa tiếng đồng hồ....Tớ bắt đầu sốt ruột thì...từ ngã tư Chu Mạnh Trinh, hót hải chạy tới một phụ nữ , chân đất, áo quần xộc xệch...Má của em đã về với hai tiếng “Má đây!má đây!”sặc mùi Bắc Kỳ chính cống!Rồi hai mẹ con lao vào nhau, ôm chặt lấy nhau, mặt đầm đìa nước mắt.Tớ ngăn người ra trước cái Chân, Thiện, Mỹ của cảnh gặp lại nhau giữa hai mẹ con chỉ mới xa nhau có chưa đến một tiếng đồng hồ này! Họ gần như quên hẳn sự có mặt của tớ...Còn tớ tranh thủ những phút giây ngắn ngủi đó để quan sát, để tìm hiểu , để thấm thía thêm cái chất Người của con Người.Và tớ quyết định phải làm quen với hai mẹ con người đàn bà này...một việc làm mà nhiều người cứ hay gọi tớ là hay xử sự chẳng giống ai, suốt đời “ ách giữa đàng mang vào cổ!”

(Sau đây là tóm tắt cuộc đời của người đàn bà đó)

CUỘC ĐỜI ÍT MAY MẮN CỦA MỘT CÔ GIÁO MIỀN NÚI - 20 tuổi đang là sinh viên Đại Học Sư Phạm Duyên Hải (sau 75, tiếp tục học Cao Đẳng Sư Phạm Nha Trang), A là một trong những hoa khôi của thành phố biển, và trở thành một trong những mục tiêu tấn công của không biết bao trang thanh niên hảo hớn của nơi này. Gia đình cô lại là một gia đình nghèo, ông già là dân Lạng Sơn chính công, nên cả nhà thật thà như đêm. Cô càng thật thà đến mức... đại dột. Chuyện đại dột của cô kể lại ai cũng phải lắc đầu, thương hại. Sự đại dột quan trọng nhất cuộc đời cô là ...lấy chồng quá sớm, một người chồng mê cô, yêu cô và... ghen cô đến mức... sẵn sàng “nổ lựu đạn chết cả nhà” nếu không lấy được cô! Và cuối cùng , sau nhiều lần hăm dọa, kể cả đập chai bia, rạch ngực...cô đành bước lên xe hoa...ngay sau khi hai người tốt nghiệp. Sau đó, cả hai đều tình nguyện lên miền núi Đức Linh, cô dạy Văn và Anh Văn. Anh chồng thì làm chủ nhiệm khoa hần hoi. Nhưng sự đời, con người, thời thế đã không cho họ tiếp tục

giấc mơ đẹp của lúc bông bột tuổi 18.20. Một đứa con ra đời... Đồng lương sau giải phóng không đủ sống, sự phân biệt đối xử giữa giáo viên “cũ-mới” và nhất là cái tính “liều mạng chết thoi” của chồng cô đã đưa cô đến cái đại đột nghiêm trọng thứ hai. Đó là bỏ trường về thẳng Sài Gòn kiếm con đường... sống khác. Đó là con đường; Anh chạy cyclô, chị bán bún bò, sửa móng tay dạo! (sau khi trắng tay vì con đường “đi tìm tự do” thất bại,) Họ thuê một cái giường, đặt ngay trên vỉa hè trên đường Chu Mạnh Trinh của một người cùng quê Nha Trang để làm nơi tạm trú qua đêm. Che mưa chắn gió chỉ là vài tấm tôn, mấy mảnh gỗ dán, vài cái vỏ thùng các tông. Còn mái che là một miếng vải bạt lớn của các xe tải chở gạo cho Tổng Cục Lương Thực lúc ấy đậu đầy đường. Ba vợ chồng con cái ở đấy tận cuối năm 80 thì có lệnh giải tỏa thậm chí trục xuất vì lý do “an ninh trật tự” mà người gây ra cái cảnh nửa đêm ầm ỹ đó chính là anh chồng của cô A. Tất cả những ước mơ, thất bại trong cuộc đời kèm theo cuộc sống „đếch cần đời” của anh đã nhanh chóng biến anh thành một tay “anh chị đầu bò”, suốt ngày say xỉn đánh vợ, chửi con, thậm chí luôn có chuyện với công an, phường, khóm. Mỗi lần xảy chuyện, cô đều đến nhờ chú Hải khi thì gửi con, khi thì đến ngủ nhờ để trốn chạy việc kiểm tra hộ khẩu. Tớ sẵn sàng giúp đỡ hết mình trong phạm vi có thể. Tớ nhường luôn sô gạo 13kg/ tháng cho mẹ con cô. Không bao giờ lợi dụng dù chỉ là cầm lấy đôi tay hoặc giúp lau đôi mắt cực đẹp khi phải khóc vì bị chồng đánh, chửi thô bạo. Tuy nhiên, cái tật “nhát” của tớ nó vẫn làm tớ đôi khi phải run mỗi khi mẹ con cô chạy trốn vào nhà tớ. Không phải sợ dư luận hàng xóm, (đã đồn về đến cơ quan), cũng chẳng sợ bọn bảo vệ lắm chuyện. Mà là sợ ông chồng cô nhớ nỗi khủng, xông vào nhà tớ mà gây scandal thì ... khó mà ăn nói gì cho ai tin nữa. Và tớ quyết định khuyên cô nên trở về Nha Trang chấm dứt cái cảnh sống suốt đời bị xua đuổi vừa qua. Biết đâu chồng cô, xa cái đất Xè Gòn đầy cam bẫy này sẽ trở thành người chồng tốt! Tớ đã ôm cả lòng can đảm vào hai tay mà buông ra những lời khuyên này mặc dầu trong lòng tớ thì không tin được ở ngoài đó, cô sẽ gặp nhiều điều may mắn hơn ở gần tớ. Cái hôm hai mẹ con đến chào tớ để chia tay tớ thấy hai dòng nước mắt lạ tuôn ra từ đôi khoé mắt buồn. Và tự dưng, lần đầu tớ cũng để rơi nước mắt trước một người đàn bà mà mình rất thương, rất muốn dang tay ra giúp đỡ thật nhiều, nhiều hơn nữa mà đành bất lực, không sao làm gì được hơn. Hình ảnh của cô giáo miền núi với đôi mắt buồn cực đẹp, làn da trắng hồng, ăn nói hơi vụng về nhưng thiệt thà như đêm, có cái số phận không may ấy, thỉnh thoảng vẫn hiện lại trong tớ như ngày xưa, khi tớ gặp nhân vật của “Nụ cười sơn cước”. Nhưng lần này nó sâu đậm hơn, cụ thể hơn, bi kịch hơn nên nó làm tớ nhiều đêm trằn trọc...suy nghĩ vẩn vơ, nhất là những ngày tư tưởng tớ về quá khứ, về cuộc đời, về thời thế và nhất là về cách đối xử của con người với con người ...đang rơi đúng thời điểm...tớ đang... “mất lập trường” trầm trọng! Và phải thú thật là tớ đã thực sự nhớ, thực sự ..yêu cô ta , và sẵn sàng lấy cô ta làm vợ nếu cô ta dám lấy một người hơn cô tới hai con giáp + 5 làm chồng! Thế rồi... thời gian và cái lý luận tự an ủi của tớ là “Người ta đang là gái có chồng” cũng giúp tớ vui đi nỗi trống vắng cuối đời. Và cũng như một vài lần trước, tớ tự hồ khẩu hiệu cho mình nghe: "Quên đi! Không gì sướng hơn Độc Lập Tự Do". Thậm chí để tự lên giây cót, một lần có việc qua Nha Trang, tớ cũng không đi tìm hiểu thêm gì về cô nữa, nhất là sợ cái tính ghen đến vũ phu của anh chồng. Nào ngờ...

CÚ QUYẾT ĐỊNH CUỐI CÙNG CỦA TỚ - Như các entries trước tớ đã viết:Tớ là một người khát Tự Do nên "tự đi tìm tự do" ngay khi đang sống ở Hà Nội, giữa hàng ngàn giáo điều hoàn toàn phản lô gích.

Cuộc sống gia đình đầu tiên bị đổ vỡ. Tớ xin phép không được nói công khai vì đã hơn một lần, báo chí đã đề cập đến vấn đề đời tư của tớ, đã bị phản ứng của cả hai bên (do phóng viên viết theo lời đồn) phải xin lỗi bằng giấy trắng mực đen hẳn hoi. Chính cái ngày giải phóng miền Nam là cái ngày tớ được thật sự “giải phóng”khỏi những sự đối phó với dư luận về cái “tội”hay “hoa lá cành” của mấy anh văn nghệ sỹ ở miền Bắc, trừ những anh biết “chùi mép khi ăn vụng” Tớ có thể kể ra hàng trăm trường hợp “ăn phở cũng ngon mà ăn cơm cũng tốt” này, mà tên tuổi thì cả nước đều biết cả. Nhưng đó là triết lý về YÊU của họ. Còn tớ đã hơn một lần, tớ đã có ý định quyết tâm “làm lại cuộc đời” nhưng đều vấp phải cái lý luận “vợ cái con cật”, cho phép” ngầm” anh có bồ nhưng, bỏ vợ là...thiếu đạo đức?! Vì vậy, có biết bao cặp ở miền Bắc đã thật sự bỏ nhau thậm chí đã ra tòa ly hôn chính thức nhưng...vẫn phai giữ bí mật, thậm chí vẫn ở chung nhà. Đối với tớ thì ... Yêu tức là phải chiếm lấy cho riêng mình. Tớ chẳng bao giờ thay đổi.Vì vậy, với hoàn cảnh sống solo, một mình một căn hộ đầy đủ tiện nghi, với thời thế thay đổi.với quan niệm càng ngày càng “thoảng”thêm về những vụ ly hôn, tái hôn, tớ thừa điều kiện để “xây lại cuộc đời mới”. Thế nhưng không một ai có thể gây cho tớ niềm tin là họ yêu mình thực sự, là người

có thể cùng mình dù nghèo túng, dù bệnh tật, dù gặp khó khăn cũng chung thủy với mình suốt đời thì...quả là hiếm. Diễn viên, ca sỹ, t rẻ, đẹp, chủ cửa hàng, vợ tướng, vợ tá, ..cả miền Bắc lẫn miền Nam do tình cờ hay do giới thiệu đều đến chơi tở, nghe tở nói chuyện rồi... chia tay. Kệ cho mấy chú bảo vệ building xâm xì “Cái ông nhạc sỹ này không hiểu sao, khách đến chơi toàn...gái đẹp!”. Còn tở, càng gần nhiều người đẹp thì cái quan niệm về đẹp của tở càng ngày càng được củng cố: Mười người đẹp mặt, chỉ có một người đẹp tâm hồn!”. Và người "vừa đẹp cả mặt lẫn tâm hồn" đó có lẽ sẽ không bao giờ tở gặp được. Ấy vậy mà....

Sau khi quyết định rũ bỏ mọi giảng buộc về tổ chức, tở hoàn toàn sống Tự Do, đi đâu chẳng cần báo cáo, báo mào gì cho ai, chẳng cần sáng tác theo nghị quyết, chỉ thị của ai, tở bèn giải quyết “cái nồi com” (một việc mà trước kia, tất cả đều bị lệ thuộc một cách khốn khổ khốn nạn), bằng việc quay sang nghề ...dịch sách. Sách cái thời cuối 80, đầu 90 của tở dịch ra bán chạy như tôm tươi có cuốn đến 50.000 bản như “Khúc ca tang lễ cho người Di-Gan”(Exbrayat). “Bug Jargal, người nô lệ da đen”(V.Hugo), thậm chí cả chuyện trinh thám, hình sự cũng được các Nhà Xuất Bản in đi in lại nhiều lần (“Tên Mèo”- R.Borniche)) Vậy là cứ lai rai 3 nhà xuất bản cho ra 3 cuốn sách dịch/ năm, cộng với lương hưu (đủ sống được...10 ngày), tở yên chí đi tìm một nửa của tở...

CUỘC GẶP LẠI KHÔNG HỀ BẤT NGỜ - Đúng cái năm về hưu non đó, (1986), cuộc hành trình đầu tiên tở thực hiện lại là về miền đất biển Nha Trang, một nơi mà, Phùng Quán, khi gặp tở cũng có ý định về làm một “túp lều” ven biển sống những ngày cuối đời. (do có nhiều bạn văn nghệ ở đó sẵn sàng cho không đất) Tở đi lang thang khắp nơi để dò hỏi tình hình cô giáo có đôi mắt đẹp nhưng số phận lại quá hẩm hiu. Chưa gặp ai biết tông tích thì một buổi chiều nắng đẹp, tở rẽ vào một kiốt sách báo trên đường 2 tháng tư. Đang nhìn trên sạp xem có cuốn nào sách của tở dịch không thì bỗng vang lên một tiếng gọi: „Chú Hải!” Tở ngược nhìn lên thì gặp ngay đôi mắt ngậy thơ trong sáng nhưng mừng rỡ chứ không u buồn như ngày nào. Chính cô A đây rồi! Vẫn” chú, chú cháu cháu” như xưa, hai người hỏi thăm nhau về cuộc sống, về gia đình về mọi thứ nhưng có một vấn đề tở đang... "tế nhị" chưa dám mở miệng thì cô đã báo tin: Cô đã ly dị “được” với anh chồng hồi đầu năm nhờ sự can thiệp của Tổ Dân Phố, Hội Phụ Nữ... sau nhiều lần bị thương căng chân hạ căng tay. Còn anh chồng thì đã nhiều phen gây ra không biết bao chuyện bạo lực nổi tiếng cả thành phố biển với cái tên “C.ch!” Bây giờ hai chị em cô đang làm chủ một kiốt sách báo và cho thuê truyện, sống cũng tạm đủ qua ngày. Cô chỉ buồn một nỗi vì cháu bé tòa xử giao cho ông bà nội. Lý do: bố không có đủ tư cách còn mẹ thì không có điều kiện kinh tế đủ đảm bảo nuôi con! Trời đất! Thế là cả hai chúng tở đều đã trở thành hai người được...giải phóng...cả rồi! Tở theo cô về nhà. Gặp gia đình ở tận chân đèo Rù Rì. Một gia đình người Lạng Sơn thú thiệt, ai cũng thật thà như đêm, đang sống nhờ mảnh vườn, con đưa đi Thanh niên Xung Phong, đưa đi bộ đội. Đặc biệt, ông bố lại là Đoàn quân người dân tộc thiểu số đi Bê đầu tiên của Sư Đoàn 316! Chiến đấu chưa được mấy trận thì bị bắt và bị đưa đi tù Phú Quốc. Sau đó được thả tại chỗ và lấy vợ, đẻ con, sinh cơ lập nghiệp ở cái đất Nha Trang này. Hai người ôn lại chuyện xưa đánh Tây nổ như pháo rang, thật ý hợp tâm đồng, tuy ông già nói tiếng kinh chưa thật là sôi. Tở rất mừng khi được nghe ông kể về chuyện ông định ra bắt lại liên lạc với "cách mạng" sau ngày 30 tháng tư nhưng được một ông văn nghệ sỹ quân đội có tên là Hà (?) nào đó bảo ông “Chớ dại! Đi học mút mùa đó!” Thế là ông bèn đầu nhem cái quá trình cách mạng của mình di cho tới hôm gặp tở ông mới tuôn ra về cả cái cuộc đời bị bầm lên dập xuống của ông. Tở ở chơi nhà ông „đồng chí” cũ đến cả tuần, vui hết xẩy. Sáng ra giúp chị em cô A dọn cửa hàng, ngồi đọc báo, chiều đi tắm biển, tối nói chuyện chiến đấu ngày xưa với ông già Nùng. Và thật là đột ngột, khi một tối đang nói chuyện bỗng ông hạ giọng. “Này!Tở hỏi thiệt! Đồng chí có ý định...lấy con gái tôi không đấy? Nó đã cực cả một đời chồng trước rồi, nay lại có cả đồng bọn ăn chơi, công an có, phi công có, thuế vụ có, giám đốc có... đang xoay quanh cái quán sách của nó đấy. Nhưng xem chừng nó chỉ thích ...cậu mà thôi! Lúc nào cũng "chú Hải!Chú Hải" nếu có ai gọi đến chuyện vợ chồng”! Lời tỏ tình với tôi lại chính do ông bố vợ tương lai thổ lộ. Tở và A, đêm sau, giắt tay nhau ra bờ biển và tở đã hỏi hộp hỏi thẳng A: „Có đúng là A muốn... lấy tôi không?” Vẫn cái giọng nói vụng về nhưng thật thà đến kinh ngạc "Trên đời này, chẳng có người đàn ông nào có thể hơn chú ở cả mọi mặt. Không lấy chú thì cháu ở vậy suốt đời!". Tôi ôm lấy A...và lần đầu tiên tôi thốt lên chỉ được một tiếng “Em!” Còn A cũng lần đầu gọi tôi “Anh!" Hai chúng tôi ôm nhau mà nghe tiếng hai trái tim đập rào rạt hơn sóng biển Nha Trang..

Và câu chuyện tình cuối của tớ được “đưa ra công khai” bằng một lễ cưới tại gia, đủ cả các bạn bè, chính quyền sở tại. Ai cũng chúc cho tớ được một cuộc sống hạnh phúc. Suốt 22 năm nay, hai vợ chồng tớ, dù gặp muôn ngàn vất vả, vẫn không xa rời nhau nửa bước. Tớ về Nha Trang, quên hết quá khứ để tận hưởng cái hiện tại và tương lai. Chúng tớ thống nhất cho chào đời thêm một bé gái, nay đã 15 tuổi, thông minh và... bướng bỉnh, gần giống bố (*)

Nhưng cuộc sống hiện đại, giao lưu, thiếu thông tin lại thêm tai nạn bị què, bắt buộc tớ phải trở lại Sài Gòn để được chữa trị. Năm 2.000, tớ đã được "Đoàn Bác Sĩ Không Biên Giới", sau khi nghe tớ xông bừa vào khách sạn trình bày cái lý lịch ... ngày xưa khai ra thì... hết góc đầu giấy được, giải phóng khỏi đôi nặng gỗ bằng cách thay hẳn một khớp háng nhân tạo bằng titan, hoàn toàn free! Tuy đã đi lại được nhưng không thể bình thường như xưa, cho nên tớ chẳng mấy đời đi đâu, chỉ suốt ngày lang thang trên mạng đọc, viết đủ thứ, bài báo, tham luận, hồi ký, và gần đây là blogging. Bà xã tớ năm nay đã 52 tuổi nhưng vẫn còn sức “hâu” tớ từ miếng cơm, bát cháo đến giúp đỡ tớ Edit, sửa chữa lỗi chính tả mà tớ hay phạm phải. Không những thế bà còn là một fan của blog tớ nữa. Nhiều entry và nhất là qua nhiều comment ưu ái, thông cảm của các bạn gần xa, bà vẫn xúc động, ngồi thút thít, khóc như xưa. Nhưng những giọt nước mắt hôm nay không còn là những giọt nước mắt đắng cay của một con "người bị xua đuổi" mà là những giọt nước mắt của hạnh phúc, của tự do...

Chao ôi! Tớ thêm được sống thêm dăm mười năm nữa quá! Liệu Trời có phù hộ cho những con người có "trái tim không thành đá và luôn để ở ..trên đầu" như tớ không các friends?